

[Kurt Brauer.]

faktisk går på arbejde på trods af, at de er syge, fordi de støder på denne karenstid, denne økonomiske begrænsning for deres sundhedssituation.

Varighedsbegrænsningen er det sidste, jeg vil omtale ved denne lejlighed. Vi vender jo tilbage til sagen siden. Varighedsbegrænsningen må socialistisk folkeparti i dag som ved tidligere lejligheder vende sig mod. Her har vi også en os af mistillid, men det er en os af mistillid til os selv. Vi erkender, at vi med denne varighedsbegrænsning ikke har apparatur, ikke har sociale hjælpeforanstaltninger stillet op, der kan overtage disse sygdomstilfælde.

Jeg vil slutte med de ord, jeg startede med: vi vil meget gerne medvirke til lovforslagets forbedring.

Hanne Reintoft: Da socialministerens forslag om en ny lovgivning om dagpengeydelse alligevel skal genfremsættes, så snart tinget møder igen, finder jeg ikke tiden inde til en større debat. Jeg skal dog ikke undlade at beklage, at et så vigtigt og så længe ventet lovforslag først kommer til behandling på et tidspunkt, der faktisk er for sent. Dets gennemførelse kommer i hvert fald til at vente $\frac{1}{2}$ år. Men erstatningen ved sygdom og tilskadekomst og fødsel har længe været alt for ringe, og en forbedring havde været absolut tiltrængt.

Jeg kan selvfølgelig være enig med socialministeren i, at målet er at skabe størst mulig tryghed i ansættelsen og størst mulig tryghed ved indkomsttab. Derfor skal jeg også så kraftigt som muligt understrege, at en virkelig reform på dette område efter vor opfattelse kun kan kaldes tilbundsående, hvis der gennemføres fuld erstatning ved uforskyldt indtægtstab, altså en 100 pct.s dækning af den pågældendes indtægtstab, absolut uden karenstage. Jeg synes, det er meget, meget beklageligt at se ventedagene opretholdt i dette lovforslag. Ganske vist betyder socialministerens lovforslag en bedre erstatning, men den indebærer ikke det princip om fuld erstatning, der af alle socialforskere regnes for noget grundlæggende for at undgå truende situationer i de familier, der rammes f. eks. af sygdom. Vi ved alle — det har vi forskningsmateriale nok til at vide — at folk netop i en sygeperiode be-

finder sig i en socialt kritisk situation, der, hvis de ikke får den fornødne assistance, kan føre dem ud i en større social misere, en større social deroute. Vi ved også, at netop indtægtstabet i en sådan kritisk situation er meget u hensigtsmæssigt for en resocialisering.

Jeg må også i den forbindelse sige, at jeg absolut må vende mig mod de synspunkter, venstres ordfører kom med, ikke alene om beskatningen, men også om ventedage og denne besynderlige sammenligning med, at der skulle være forskel f. eks. i erstatningen ved ledighed. Jeg synes på ingen måde, disse synspunkter var præget af en moderne socialpolitisk tankegang.

Jeg må sige, at jeg selvfølgelig hilser med stor glæde, at forskellen mellem forsørgere og ikke-forsørgere nu bringes ud af verden. Når man 4 gange har rejst dette problem her i tinget, dels ved ændringsforslag og dels ved spørgsmål, må man selvfølgelig blive glad, når en sådan urimelighed endelig fjernes. Jeg kan også acceptere, at der indføres en særlig ordning for de mindre arbejdsgivere mod et forhøjet bidrag, således at de ikke slås ud ved udbetaling af sygeløn til deres ansatte. Vi kan ikke skjule, at de mindre næringsdrivende ofte frister trange kår, og det sker ofte, f. eks. i socialrådgiverarbejde, at man, når man skal opkræve dagpenge for en patient, oplever, at det faktisk er den mindre detailhandler, der afslører sig som den sociale klient, fordi han simpelt hen ikke magter at udrede disse sygepenge.

Når man ser på socialministerens udsagn om administration og det forbrug af personale, der skal til for at administrere denne sygelønsordning, kan man desværre få det indtryk, at der bliver tale om yderligere centralisering og bureaukrati og ikke det modsatte. Oversigten over det personale, der bliver behov for, står vel nok i modsætningsforhold til regeringens mange udsagn om rationaliseringer i den offentlige forvaltning. Vi skal dog ikke være dem, der kritiserer dette, når det drejer sig om den sociale sektor, vel at mærke hvis personalet kommer ud i fornuftigt og professionelt socialt arbejde, hvis man påser det, jeg har bedt om før, nemlig at man ved nyansættelser inden for dette felt også sørger for omskoling og videreuddannelse af personer, der flyttes fra administrative opgaver til mere rådgiv-